

Af Katrine Amtoft

DLO medlemsinstitutioner kan se ud på mange måder. Her i bladet tegner vi **portrætter af fem meget forskellige typer af pasningstilbud**, der i størrelse, geografi, type, ejerform og meget andet måske adskiller sig fra hinanden, men til fælles har de alle et ønske om at være betydningsfulde for de børn og familier, der har valgt dem til.

PORTRÆT af en **privatejet daginstitution**

AURORA BØRNEHUS

I et stille beboelseskvarter i Gladsaxe lidt nordvest for København ligger en gul anonym murstensbygning. Eller sådan ser det ud, indtil man åbner lågen til en lille oase med blomstrende sommerfuglebuske, et nyplantet æbletræ og labyrinter af højbede. Der i Aurora Børnehus har nitten børn, fire pædagoger og en medhjælper deres hverdag.

Aurora er en privat institution, ejet og ledet af Denice Valentin, som åbnede stedet i 2017. Da havde hun i seks år søgt nært og fjernt i hovedstadsområdet efter et egnet sted at skabe sin drøm om en Rudolf Steiner-inspireret institution. Først da et boligsel-

” Vores budget går til varme hænder.

skab i Gladsaxe tilbød hende at overtage lejemålet efter en kommunal børnehaven, kom drømmen inden for rækkevidde. Hun tog på besøg, og selvom legepladsen mest bestod af asfalt, og lokalerne var små, var hun ikke tvivl. ”Da jeg fik øje på de der vinduer,” fortæller hun og peger på tre vinduer, som er strategisk placeret i børnehøjde i husets gule murstensfacade, ”så var jeg solgt. Det her er jo et hus bygget til børn!” Med aftalen om lokaler på plads søgte hun kommunen om den nødvendige godkendelse. Det tog tid, men fjorten dage før Børnehusets officielle åbning fik hun endelig nøgler og kunne begynde klargøringen af huset. Lige siden

har hun, personalet og også forældre arbejdet på at omdanne stedet til en grøn og tryk institution. Den tidligere asfalterede legeplads har fået små stationer med steder, hvor børnene kan udfordre alle sanser. Nogle steder er der lagt sten, som udfordrer børnenes balance, når de løber af sted, andre steder er det græs eller træflis, som føles blødt og eftergivende under børnefødder. I år har de søgt og fået tilskud fra en fond, der har gjort det muligt at plante nye træer, stauder og pileflet, som med tiden vil vokse op til et grønt hegn om legepladsen.

Aurora skal være et trykt sted for børnene at være og for forældrene at aflevere. Personalet arbejder bevidst med faste elementer, der går igen hver dag, uge eller år, som eftermiddagens eventyrfortælling eller efterårets høstfest. Det er med til at understøtte den trykke tilknytning, som Denice Valentin fortæller altid er udgangspunkt for arbejdet: ”Det er vigtigt, at børnene mærker, at vi voksne er tilgængelige, at de altid kan komme til os. Vi sørger for at bevæge os rundt i institutionen og være i nærheden af børnene, sådan at vi fx kan hjælpe dem, hvis de har brug for nogen til at udvikle en leg, afhjælpe en konflikt eller have et knus. Og børnene må altid være med os voksne.” Det ser vi helt bogstaveligt på vores besøg. Her ælter en pædagog dej i udekøkkenet, mens flere børn står tæt på for at følge processen, samtidig hjælper en anden voksen en pige med at save træ, som hun bygger og omformer til en kunstfærdig træfigur. Legetøjet er måske ikke det nyeste, en del er hjemmebygget, og maden laver pædagogerne selv sammen med børnene, men som Denice Valentin siger: ”Vores budget går til varme hænder.” Og netop den gode normering med faste voksne og en lille børnegruppe er efterspurgt. To måneder efter åbningen stod der 60 børn på ventelisten og lige nu har institutionen flere familier, der hver dag rejser langt, for at deres børn kan gå i Aurora.

Men trods den store søgning er fremtiden for privatejede institutioner som Aurora ikke rosenrød. Nye politiske regler vil gøre det vanskeligt for privatpersoner, der som Denice Valentin ønsker at etablere en institution for egne midler og egen risiko. Det ser hun som et tab: ”Jeg synes, det er urimeligt over for småbørnsforældre, som gerne vil kunne vælge anderledes for deres børn. Vi har forældre her, som har prioriteret vores sted over et kommunalt tilbud med måske 100 børn, hvor deres børn ikke trivedes. Hvis man på sigt ikke kan starte en institution op som privat ejer, kommer der færre institutioner som denne, og så er der jo færre institutioner for forældre at vælge imellem.”

Lige nu fortsætter hverdagen i institutionen, hvor Denice Valentin altså de seneste fire år har lagt mange kræfter og endnu flere arbejdstimer i at gøre Aurora til et helt særligt sted, men som hun siger: ”Man giver rigtig meget af sig selv, men det giver alt sammen mening, når man kan mærke, at det virker!” ■

FOTOS: AURORA BØRNEHUS